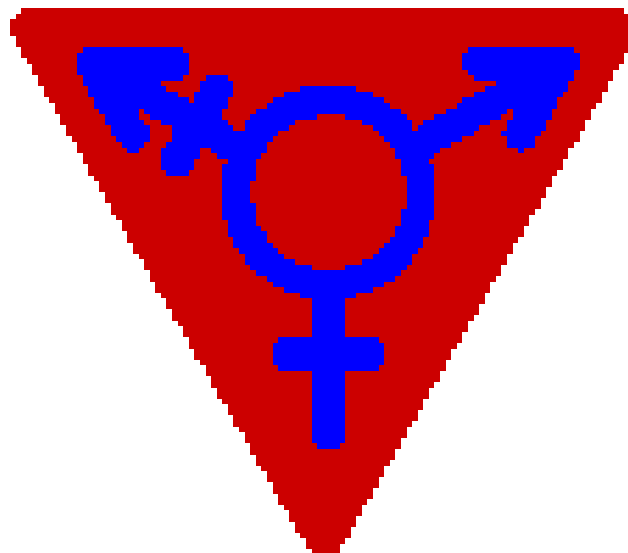

Projekt opgave

Transvestitter & Transseksuelle OG Deres rettigheder

Indholdsfortegnelse:

Forord	
Problemformulering.....	
Transer ”landsbytosser eller psykopater ”.....	Side 1
Erkendelsen.....	Side 2
Behandlingsfasen.....	Side 3
Operationsfasen.....	Side 5
Fremtidsperspektiver.....	Side 5
Konklusion.....	
Litteraturliste	
Oversigt over anvendte forkortelser.....	Bilag 1
Oversigt over lovgivningen i Tyskland og Norge.....	Bilag 2
Dr. Harry Benjamin´s kriterier.....	Bilag 3
Bekendtgørelse om sterilisation og kastration.....	Bilag 4
Høring over navnebekendtgørelsen.....	Bilag 5
Brev1 til Lars Barfoed.....	Bilag 6
Brev 2 til Lars Barfoed.....	Bilag 7
Undersøgelingsprocedure Sexologisk Klinik.....	Bilag 8
Love m.v af betydning for transseksuelle og eller transvestitter.....	Bilag 9
Lever som kvinde på fuldtid.....	Bilag 10
Svar fra Lars Barfoed.....	Bilag 11
Brev til Sexologisk Klinik.....	Bilag 12
Svar fra Sexologisk Klinik.....	Bilag 13
2. Høring vedr. navnebekendtgørelsen.....	Bilag 14
Bemærkninger vedr. navneloven.....	Bilag 15

”TRANSER” Landsbytusser eller psykopater!!

Betegnelsen TS i sig selv kan skabe problemer, den hentyder til noget seksuelt og i manges øjne må det jo så absolut dreje sig om noget seksuelt, når en mand tager kvindetøj på fra inderst til yderst.

En TV behøver ikke nødvendigvis, at leve 100% som kvinde. Et begreb, som hyppigt optræder, er "Skabstranser" Dette er transpersoner, som holder deres isme meget meget hemmelig, ofte er der overhovedet ingen andre der kender til det.

| Så er der Fritidstranser. Det er personer som blot klæder om lejlighedsvis når de har fri.

Fuldtidstranser, er personer som lever 100% som det køn de nu engang har valgt.

Transseksuelle derimod, de føler sig fanget i den forkerte krop og har det meget dårligt med det liv, som deres nuværende køn mere eller mindre "tvinger" dem til at leve.

De ønsker sig ofte en kønskifteoperation, som engang for alle skal hjælpe dem til at få det køn og det liv, som de mener at skulle have haft fra fødslen.

Men det er ikke alle personer med "kønsforvirring" som fra barnsben er bevidste om hvad det er der er galt med dem.

Ofte er det heller ikke noget, de mærker til, før relativt sent henne i deres liv. Disse personer vil meget ofte opleve langt større vanskeligheder i behandlingssystemet, end de personer som fra barnsben har været bevidste om, hvad de var, og hvad de ville.

Selve betegnelsen TS, stammer fra det amerikanske ord Transsexuel, vi har så bare oversat til det dansk og anvender det nu i dagligdagen.

Det er ikke noget jeg bryder mig specielt meget om, heldigvis har vi her i Norden et andet begreb som jeg synes langt bedre om, nemlig transkønnet.

Det er efter min opfattelse langt bedre, skaber færre problemer eftersom det ikke relaterer til noget med sex. Og så beskriver det langt bedre, sagens kerne nemlig, at det er selve kønnet det er galt med.

Men stadigvæk blander mange mennesker tingene sammen, og det skaber ofte problemer. Usikkerheden på, hvad det her egentlig er for noget får kollegaer på arbejdspladsen til, at snakke og en fjer bliver jo meget hurtigt til mindst 10 høns og så begynder balladen.

Inden man får set sig om, så har man både forbrudt sig mod børn, rendt rundt og voldtaget jeg ved snart ikke hvor mange, og langt an på flere af de mandlige kollegaer på arbejdspladsen. Der hviskes i krogene og til sidst går man ned med flaget, hvis man da ikke forinden har fået en fyreseddel.

Ingen skal komme og fortælle mig, at den slags ikke finder sted her i lille Danmark, fordi det **VED** jeg det gør, jeg har været igennem hele den proces jeg beskrev.

Ja det er korrekt, at nogen TV og TS dyrker sex med personer af samme køn som dem selv, og hvad så? Hvis begge parter i den ”leg” er indforstået så kan det da være andre udenforstående fuldstændig ligegyldigt, om den ene part er iført lak, læder, latex eller bare ganske normalt sødt, frækt, sexet undertøj.

Hvis to mennesker opnår en seksuel tilfredsstillelse på den måde, jamen så herregud da.

Men nej den slags er perverst og derfor skal den eller de personer ”kanøfles” De er med et ord ANDERLEDES end det store flertal. Men hvorfor er de anderledes? Jeg vil vove den påstand, at mange biologiske kvinder også kan blive seksuelt ophidsede af, at have de før nævnte beklædningsstykker på. Hvis ikke dette var tilfældet, ja så blev de jo næppe produceret, sexindustrien er jo en industri som alt mulig andet, det handler om udbud og efterspørgsel.

Og hvorfor er det i øvrigt kun mænd der bliver kigget skævt til? Piger kan så sandelig da også være både TV og TS.

Men selvfølgelig der er ikke mange der kigger skævt til en pige/kvinde, der kommer svansende forbi i et par MEGET stramme jeans og en T-shirt, nøh det er skam helt fint. Men kommer en mand forbi iført en nederdel, så har vi balladen. Vi skriver nu år 2006, hvorfor er vi ikke nået længere? Kan vi ikke være ligeglade med folks påklædning? Det er trods alt den samme person der er inde bag tøjet og makeuppen.

Erkendelsen

TV finder relativt tidligt i livet ud af, hvad der er galt med dem, og de har ikke de helt store og voldsomme problemer med det.

De ”klæder” sig ud som kvinder og har det fint med det. Resultatet af denne udklædning kan for nogles vedkommende være MEGET komisk, og nogle opfører sig så sandelig stadigvæk som mænd på alle måder, de har så absolut heller ikke den store lyst til, at andre udenforstående skal se dem, så de holder sammen i små lukkede selskaber og gør i øvrigt ikke det store væsen ud af sig selv, jeg vil nærmest betegne mange af dem som direkte sky.

TS eller Transkønnede personer, se det er en noget anden sag. Det kan godt være, de i starten tror, at de er TV.

Men når de møder andre TV’er og efterhånden som de har været sammen med dem nogle gange, så finder de ud af, at der ligger mere bag.

Men nu er det ikke sådan at de finder ud af dette i en alder af 13 – 14 år.

Nej desværre undertrykker langt de fleste, de følelser og tanker. De holder dem for sig selv eller deler dem måske med nogle ganske få tætte venner.

Resultatet af dette bliver jo ofte, at de gifter sig og stifter familie. Men på et tidspunkt omkring de 35 til 40 år begynder disse følelser og tanker hos mange transpersoner for alvor at melde sig. Men nu kan de ikke længere undertrykkes, kvinden i manden VIL ud. Hvad sker der så nu, ja på en eller anden måde skal man jo have fortalt det til sin partner, sine børn og sin familie.

Det er ikke nogen nem opgave, og ofte ender det jo med et brud. Og så er det ofte, at balladen begynder. En ”normal” skilsmisse kan være hård, især hvis der er børn i ægteskabet. Men når bruddet skyldes, at manden er ”sprunget ud” som transperson ja så er det ofte sådan, at tonen lige skærpes en hel del.

Det sædvanlige slagsmål om samkvem med børnene, forværres ofte væsentligt. Statsamterne vælger MEGET ofte at se på manden, som om han var en pervers forbryder. Naturligvis fordi der bliver hældt ”benzin på bålet” af den tidligere ægtefælle.

Jeg kan nævne et eksempel som ikke er så gammelt, og som på mange måder er tankevækkende.

J er gift med T, sammen har de 2 børn. J finder ud af, at han er TS, og begynder i al hemmelighed at tage kvindetøj på. Hans kone T finder ud af det, og de får en snak om det. Hun synes faktisk det er fint nok. Hun opfordrer J til at tage kvindeundertøj på når de elsker, J indvilliger, og i en periode er alt ok. Efterhånden bliver T træt af den leg og får pludselig nok af det hele, finder en ny fyr og vil skilles.

De flytter hver til sit og bliver skilt. I starten fungerer samværet med børnene fint, men T har fået tilføjet i samværsaftalen, at J **IKKE** må vise sig som kvinde når børnene er på weekend hos ham.

Dette er ikke holdbart for J i længden. Og J klager derfor til amtet. Nu begynder slagsmålet for alvor, det kulminere, da 2 kriminalbetjente ringer på hos J og foreviser en anmeldelse for pædofili. J har taget billeder af sine børn mens de var i bad!!, (der er det vel ganske naturligt, at ungerne ikke har tøj på) Ungerne fik billederne med hjem på en CD efter weekendopholdet.

Dette fik T til at anmelde J for pædofili. Resultatet blev, at politiet rykkede ud ransagede J's bopæl tog computere videobånd og alle medier med til teknisk undersøgelse.

J måtte indtil undersøgelsen var afsluttet ikke have samkvem med sine børn.

Alt dette skyldes, at T ikke kunne klare tanken om, at børnene skulle se deres far som kvinde.

Dette er desværre langt fra noget enestående eksempel. Det offentlige (Børnehaver, skoler, Kommunen, Statsamtet) reagere med store fordomme over for transpersoner, specielt når der er børn involveret.

Behandlingsfasen

Den transkønnede har nu taget det første skridt, og skal nu i kontakt med det danske behandlingssystem. Hvis personen tidligere havde problemer så er de for intet, at regne med dem, som der nu vil komme.

Såfremt det er lykkedes indtil nu at holde det hemmeligt, at man er transkønnet over for sine arbejdskolleger, så vil dette meget snart ændre sig.

Som transkønnet person, henvender man sig nu til sin læge og skal forsøge, at overbevise ham/hende om at man altså hellere vil være en kvinde end en mand.

En læge skal naturligvis behandle en med den fornødne respekt, men er det en læge som hele familien har, så kan der godt komme nogle små bemærkninger.

Lægen skal nu tage stilling til, om han/hun vil indlede en hormonbehandling, det er nemlig første skridt på vejen.

Allerede her opstår de første problemer i behandlingsfasen, langt de fleste praktiserende læger kender intet eller kun ganske lidt til begrebet transkønnethed. De vil derfor ofte være meget tilbageholdende med, at indlede en behandling og man ender derfor ofte som "kastebold" i systemet.

Efter en kortere eller længere periode som "kastebold" ender man på Rigshospitalets Sexologiske Klinik (SK).

Nu er man endelig på rette vej, eller er man? Hvis man møder op med en forestilling om, at det bare lige er noget, der skal overstås, så har man taget så grundigt fejl.

Et behandlingsforløb på SK kan nemt vare 2 år eller længere. Det første, der sker, er, at man indkaldes til en førstegangssamtale på SK.

Denne samtale vare en time, måske lidt mere, og amtet hvori man bor skal betale en masse penge til SK. Plus personens rejseudgifter, det er så absolut ikke småpenge, der tales om, SK forlanger for den første samtale 6.200 kr. ? Kan det have sin rigtighed ?

Nå, men hvis SK efter den første samtale vurderer, at der er noget der kunne tyde på, at personen virkelig er transkønnet, så skal der naturligvis mange flere samtaler til.

Ja, rent faktisk skal personen til samtale på SK en gang hver måned, hver samtale koster den nette sum af ca. 5,675 kr. for bare 45 min.?

Ja jeg kan godt forstå, at SK er en af de få afdelinger i HS (Hovedstadens sygehuse), der giver overskud, er det bare en pengemaskine eller hvad?

Når SK skal bedømme om en person er TS, så anvender de noget, der kaldes Harry Benjamins kriterier. Det er en række spørgsmål med tilhørende kriterier.

Der er naturligvis ikke hverken helt rigtige eller helt forkerte svar på disse spørgsmål. Benjamin har i sine kriterier blot angivet retningslinier.

Denne metode er forældet og ikke retvisende, og i øvrigt kan man finde de nødvendige retningslinier på nettet og så anvende dem, når man skal svare på de spørgsmål der stilles på SK.

Altså er den metode ikke noget værd, så hvorfor bliver den så stadig anvendt?

SK har mange andre underlige kriterier for hvornår man er TS. Jeg har set eksempler på, at de ikke mener at personer med mindreårige børn kan være TS.

Jamen for katten, hvor er vi nu henne? Om man har børn eller ej, det har da ikke nogen betydning for om man er TS eller ej. Ligeledes ser de meget på ens påklædning, hvad har det nu med det hele at gøre, om man går i nederdel eller bukser har da heller ikke nogen betydning, eller har det?

Man vil også opleve, at man skal have sine forældre med til en af disse mange samtaler. De skal fortælle lægerne på SK, om ens barndom om man legede med dukker og den slags ting.

Ligeledes er der meget fokus på ens seksualitet. For at kunne godkendes som TS skal man føle direkte lede ved sine kønsorganer (for kvinders vedkommende ligeledes brysterne) og det er et plus hvis man er homoseksuel, hmm jeg var ikke klar over at ens køn var placeret imellem benene, jeg havde en opfattelse af, at kønsopfattelsen var noget psykisk og derfor var placeret i hjernen, derfor hedder transsexualitet også Gender Dysphoria Syndrom, og da jeg i sin tid blev uddannet i anatomi sad hjernen IKKE imellem ens ben.

Men det er selvfølgelig også mange år siden, at jeg havde anatomi, så det kan jo godt have ændret sig siden, eller har det?

Mens man er i behandlingsforløbet på SK, er man også i gang med en hormonbehandling. Fint nok, men kunne man ikke bare have fået den hos sin praktiserende læge, og hvorfor skal man gå til kontrol hos SK?

Under hele behandlingsforløbet, er det et ufravigeligt krav, at man lever 100 % som det køn man har valgt at ville skifte til. Det giver problemer i hverdagen, for det første så bliver man som nævnt meget ofte fyret. Så går man på Arbejdsformidlingen (AF). De er da både søde og flinke, men et job det skal man ikke regne med at de finder til en, næhh man må forudse at blive ”parkeret” på et sidespor, og til sidst ender man på offentlig forsørgelse, og det på trods af at der er tale om personer i alle samfundslag. Har samfundet råd til dette?

I behandlingsforløbet er der ingen mulighed for at få ændret sine legitimationspapirer (Pas, sygesikringsbevis), og ens udseende ændres altså meget under det forløb, så der opstår ofte pinlige episoder, hvor man skal forklare hvorfor der står Peter det ene sted, men man ligner altså en Pia, hvorfor kan myndighederne her i landet ikke finde ud af at gøre noget ved det problem?

I Tyskland er det ikke noget, der volder de store problemer, der kan man næsten problemløst få tilladelse til at ændre fornavn. Man møder op i retten, medbringende en erklæring fra en læge og en psykolog, der siger, at man er transkønnet, så giver retten tilladelse til, at navnet ændres.

I Norge er det endnu nemmere, man møder bare op i retten og siger, at man er transkønnet, lever som kvinde, og at man derfor ønsker at ændre sit navn. Det er alt, hvad der skal til, man behøver ikke at være i behandling eller noget.

Når SK på et tidspunkt træffer en afgørelse om man er TS eller ej, så skal man søge Sundhedsstyrelsen (SST) om tilladelse til kønsskifte. Sammen med Retslægerådet træffer de den endelige afgørelse på baggrund af udtalelser fra SK.

Denne afgørelse kan ikke ankes på nogen måder. Får man afslag af helbredsmæssige årsager, kan man måske få tilladelse til et juridisk kønsskifte, det betyder egentlig blot, at ens fornavn ændres, andet sker der ikke, cpr-nr. forbliver uændret.

Operationsfasen

Gives der tilladelse til kønsskifte, skal man igen til at vente, til det passer ind i Rigshospitalets kram, og det kan godt tage sin tid.

Selve operationspresset er ikke særlig stort, en henvendelse til SK viste at i perioden 1988 til 2004 var der 93 ansøgninger, en blev trukket tilbage.

Af 92 var der i gennemsnit 16 personer pr. år, der søgte om tilladelse til kønsskifte. 36 personer ansøgte om tilladelse til ændring af Cpr-nr.

Vi kan ikke sige, at vi har nogen særlig stor ekspertise i den slags operationer her i Danmark. I Thailand som for tiden er et populært sted, at få foretaget en kønsskifteoperation, opereres der i gennemsnit 1 person om dagen, i Danmark opereres der max. 25 personer om året.

Altså vil de fleste jo nok gerne have operationen i Thailand, men så skal de selv betale. En sådan operation koster ca. 15.000\$.

Kan det være rimeligt, at man skal tvinges til, at blive opereret af læger, som ikke har den store erfaring på området?

Andre patientgrupper kan godt blive henvist til operation og behandling i et andet EU-land, hvis erfaringen skønnes større i dette land. Artikel 60 i EU-traktaten handler jo om en vares fri bevægelighed over grænserne inden for EU, lægelige ydelser er at betragte som en vare, hvorfor er det så ikke muligt frit, at vælge, hvor man vil have operationen gennemført.

Fremtidsperspektiver

Danmark har meget travlt med, at profilere sig selv som et åbent og meget fordomsfrit land. Efter min mening ligger disse påstande et temmelig stort stykke væk fra sandheden.

Fordommene lever skam i bedste velgående, selv om vi skriver år 2006. Folk fyres på grund af deres seksualitet, nej ikke det er ikke det der står på fyresedlen det ville være diskrimination; men vil man af med en person, så er det ikke svært.

Hvad kan vi så gøre ved det problem?

Ja vi kunne jo oplyse noget mere om hvad det egentlig vil sige at være transkønnet, vi kunne forsøge at få det væk fra den udskrevne liste over tabuer som man helst ikke vil røre for meget ved.

Arbejdsgiverne kunne godt være noget mere fleksible med hensyn til, at ansætte transkønnede de problemer det måtte give i hverdagen, er ganske små og hurtige, at løse. Men det er naturligvis ikke kun arbejdsgivere der skal være med til at løse problemerne, vi skal også selv gøre en indsats.

Og skal denne indsats bære frugt, så må vi se, at blive meget meget mere synlige i hverdagen.

Politikerne skal også se, at vågne op vi har brug for at få justeret eksisterende love samt få lavet nogle nye, som specifikt henvender sig til transkønnede og deres behandling.

I EU er der MEGET stor forskel på hvordan man behandler transpersoner i de forskellige lande, men kunne med fordel se lidt på de modeller der i dag, anvendes i Norge og Tyskland.

Det ville spare alle parter en masse tid og penge, såfremt man overlod dele af behandlingen til privat praktiserende læger, sexologer og gynækologer eller oprettede regionale centre i de kommende storregioner.

Den endelige operation kunne man sagtes lade gennemføre i et andet land, det ville spare penge samt højne kvaliteten af operationen, og dermed også livskvaliteten hos den transkønnede hvilket i sidste ende ville komme samfundet til gode.

Personer der af en eller anden grund ikke kan få tilladelse til det operative indgreb, bør tilbydes en udvidet form for juridisk kønsskifte, der ud over tilladelse til navneændring også omfatter ændring af personnummer og kønsbenævnelse. Naturligvis vil der også her være en del krav der skal opfyldes, men i og med der ikke er tale om et operativt indgreb, bør kravene også stå i relation dertil.

| Igen vil samfundet vinde mere end det vil tabe ved at lade en person, der ønsker at leve som det modsatte af deres biologiske køn gøre dette og så hjælpe dem ved, at udstede den fornødne legitimation.

At transkønnede er perverse, eller pædofile og hvad der ellers kan findes på, at sige om dem det bundler i uvidenhed og fordomme. Det skal der ændres på, det offentlige bør komme det til livs med mere oplysning og information.

Er vore politikere og embedsmænd i tvivl om hvordan de skal gribe det an, så spørg de transkønnede, de brænder for at hjælpe.

Afskaf brugen af Harry Benjamins kriterier, ansæt transkønnede personer, der har været hele turen igennem. Og placer dem i de Regionale sundhedscentre, her kan de være med til at råde og vejlede andre transkønnede personer.

Det vil spare samfundet mange penge, dels vil selve evalueringsfasen blive væsentlig forkortet, da en transkønnet som har været det hele igennem, meget hurtigt vil være i stand til at bedømme hvor alvorlig ønsket om et kønsskifte er ment. Og dels kan de langt bedre vejlede disse personer som ønsker et kønsskifte. Fejloperationer og frustrationer vil blive væsentlig reduceret.

Der er jo meget stor forskel på, hvordan transkønnede behandles og opfattes i EU. Derfor afholdes der nu konferencer organiseret af Transgender Council i EU. Det er en privat interesseorganisation, som har sat sig for at undersøge og om muligt forbedre transpersoners rettigheder i EU.

Den første konference blev afholdt i Wien i november måned 2005. Den næste skal efter planen afholdes her i Danmark i 2007. Hvor den forening som jeg tilhører sammen med Patientforeningen for Transseksuelle skal være værter. Det er en kæmpemæssig opgave der ligger forude.

Der skal skaffes ca. 1,5 til 2 millioner kr. for, at den kan gennemføres. Det rent logistiske skal også løses, så der er nok at tage fat på.

Konklusion

Her i landet halter vi langt bagefter, hvad angår procedurer og love som omhandler transpersoner. Sagsbehandlere i det offentlige system lader oftere og oftere deres egne fordomme komme til syne, når de behandler sager, hvori transpersoner er indblandet..

Det kunne virke som om, man fra regeringens side, bevidst prøver at negligere transpersoner og deres særlige behov, ved konstant at lægge hindringer i vejen således, at vejen som en transperson skal følge, igennem det offentlige behandlingssystem bliver mere og mere besværlig. Måske håber man på den måde, at personen enten helt opgiver sit forehavende ellers rejser til udlandet og får foretaget en operation der. Under alle omstændigheder ville den Danske stat slippe meget billigere.

Det er blot sørgeligt, at tænke på de mange mennesker der på grund af disse omstændigheder ender i situationer som de ikke kan klare ved egen hjælp. Mange af disse personer ender på evig offentlig forsørgelse.

Mange børn anbringes uden for familien i forbindelse med skilsmisse, blot fordi sagsbehandlere lader sig styre af deres fordomme, i stedet for at se objektivt på sagen.

Min hensigt med at skrive denne kronik var at oplyse, og informere om de problemer vi transpersoner næsten dagligt konfronteres med. Dette mål mener jeg at have opnået såvel i denne opgave, som i det ”virkelige” liv hvor jeg efterhånden er blevet opsøgt af en del journalister.

Ligeledes har jeg deltaget i en række møder med diverse ministre og politiske udvalg, samt afholdt en del foredrag bla. I forbindelse med Copenhagen Pride 2005, alt sammen med henblik på at skabe åbenhed omkring det at være transperson.